

Sygn. akt III KZ 60/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **P. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 grudnia 2017 r.,

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w G.

z dnia 16 października 2017 r., sygn. akt XIII WKK [...],

o odmowie przyjęcia kasacji,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

### **p o s t a n o w i ł:**

**utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 12 czerwca 2017 r., sygn. akt XIII Ka [...], po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt XI K [...], którym to wyrokiem P. P. uznany został za winnego dwóch występków z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnionych w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę grzywnę w ilości 160 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł. Orzeczenie sądu *meriti* zawierało również rozstrzygnięcia: o nawiązce na rzecz P. oraz o kosztach.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca skazanego zarzucając rażące naruszenie przepisów: prawa procesowego tj.: art. 457 § 3 k.p.k., w zw. z art. art. 433 § 2 k.p.k. oraz materialnego tj. art. 18 § 1 k.k. w zw.

z art. 212 § 2 k.k. i art. 10 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Podnosząc te zarzuty wniósł o uchylenie (tak w oryginale – uwaga SN) zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego od popełnienia zarzucanych mu czynów ewentualnie uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G..

Zarządzeniem z dnia 16 października 2017 r., sygn. akt XIII WKK [...], upoważniony sędzia Sądu Okręgowego w G. na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia przedmiotowej kasacji, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Zarządzenie powyższe zaskarżył w całości obrońca P. P.. W zażaleniu zarzucił mające wpływ na treść zarządzenia naruszenie:

1. art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k. poprzez przekroczenie granic kontroli formalnej kasacji i dokonanie merytorycznej oceny zarzutów kasacji, co skutkowało nieuprawnioną odmową przyjęcia kasacji do rozpoznania;
2. art. 99 § 2 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 i 2 k.p.k. poprzez nienależyte sporządzenie uzasadnienia, które pozostaje wewnętrznie sprzeczne, co uniemożliwia odczytanie rzeczywistych motywów, które legły u podstaw orzeczenia.

Przy tak sformułowanych zarzutach autor zażalenia wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. celem ponownego zbadania przesłanek formalnych kasacji.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Zażalenie obrońcy skazanego jest bezzasadne i to w sposób oczywisty.

Zarówno zarzuty zawarte w jego *petitum*, jak i argumentacja przywołana w uzasadnieniu środka odwoławczego, świadczą o zupełnym braku zrozumienia wydanego w toku postępowania okołokasacyjnego zarządzenia.

Na wstępie należy zauważyć, że myli się skarżący twierdząc, iż kwestionowane przez niego zarządzenie uchybia przepisom art. 99 § 2 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 i 2 k.p.k. Zawiera ono przecież wszystkie wymienione w tym ostatnim przepisie elementy, w tym – z uwagi na jego zaskarżalność (art. 99 § 2 k.p.k.) – również uzasadnienie. Jeżeli obrońca skazanego chciał zakwestionować sposób sporządzenia uzasadnienia to jako naruszone winien wskazać te przepisy procesowe, które określają jego elementy, w tym wypadku (zarządzenie pierwszoinstancyjne) – odpowiednio stosowany art. 424 § 1 k.p.k. Niezależnie od

tę wymaga również podkreślenia, że pomimo operowania w uzasadnieniu sformułowaniami ustawy (trudno sobie zresztą w tym konkretnym wypadku wyobrazić, że mogło być inaczej) pisemne motywy zaskarżonego zarządzenia wbrew wywodom skarżącego nie zawierają żadnych sprzeczności i są na tyle jasne, że pozwalają na prześledzenie toku rozumowania wydającego je organu, który nie zawiera błędów.

Nie budzi wątpliwości, że powodem podjęcia kwestionowanej decyzji procesowej było oparcie kasacji na zarzutach, które nie mogły zostać podniesione w sytuacji, gdy nie doszło do skazania oskarżonego za przypisane mu przestępstwa na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 523 § 2 k.p.k.). W niniejszej sprawie jest to okoliczność oczywista. Tę rodzaju układ procesowy skutkował tym, że wniesienie kasacji przez stronę było możliwe jedynie w wypadku oparcia jej o jedno z uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Przypomnieć przy tym należy, że ograniczenie to nie dotyczy wyłącznie kasacji złożonych przez któryś z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich oraz, w sprawach, w których wydane orzeczenie naruszało prawa dziecka, Rzecznika Praw Dziecka) – art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.

Tym samym podstawą odmowy przyjęcia kasacji nie było to, że oparto ją na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k., a tym samym dokonano – jak uważa skarżący – merytorycznej kontroli zasadności tych zarzutów, lecz to, że była ona niedopuszczalna z mocy ustawy. W związku powyższym brak możliwości podnoszenia w tym układzie procesowym obraży art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k., skoro wyłącznym powodem rozstrzygnięcia było wystąpienie okoliczności, o której mowa w art. 429 § 1 *in fine* k.p.k., który to przepis również stanowi – zgodnie z treścią art. 530 § 2 k.p.k. – podstawę prawną tego rodzaju decyzji.

Zażalenie obrońcy mogłoby więc być skuteczne wyłącznie w wypadku, gdyby wykazał, że którykolwiek ze sformułowanych w kasacji zarzutów odpowiada któreś z bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Na tego rodzaju okoliczności autor zażalenia jednak nie wskazuje, co zresztą oczywiste, bowiem bezspornie

podnoszone w nadzwyczajnym środku zaskarżenia naruszenia prawa czy to procesowego czy materialnego nie stanowią uchybień, o których mowa w art. 439 k.p.k.

W tym stanie rzeczy słusznie organ wydający zaskarżone zarządzenie uznał niedopuszczalność kasacji z mocy ustawy. Wydanie odmiennej decyzji byłoby oczywistym błędem i musiałoby skutkować pozostawieniem przez Sąd Najwyższy kasacji bez rozpoznania w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze całokształt poczynionych wyżej rozważań, a więc z jednej strony zgodność z prawem wydanego zarządzenia, natomiast z drugiej strony bezzasadność wniesionego środka odwoławczego, postanowiono jak na wstępie.